

Sedmokráska

Pokora, Šťastie

Smutný a krutý príbeh o malom kvietku poukazuje na to, čo je v živote naozaj dôležité: sloboda, láska, pokora, vďačnosť a ohľaduplnosť k všetkému okolo nás.

Malej sedmokráske vôbec neprekáža, že nepatrí medzi obľúbené kvety v záhrade, a je vďačná za to, čo má. Užíva si...

8 min

V jednej dedine stál neďaleko cesty biely dom. Pred domom bola krásna záhradka plná kvetov. Hneď pod oknom, v hustej tráve, rástla jedna malá kvetinka – sedmokráska. Slnko na ňu celý deň svietilo, a tak čochvíľa, za skorého rána, rozvinula svoje drobné snehobiele lístky vyrastajúce zo žltého slniečka. Vôbec sa netrápila tým, že je len maličkým, takmer nepatrným kvietkom a človek ju v tej hustej tráve možno ani nezbadá. Bolo jej veľmi príjemne a pomaly sa otáčala za slnkom tak, ako to robili aj ostatné kvietky. Vychutnávala si slnečné lúče a počúvala spev **poletujúceho škovránka**.

Občas, keď v neďalekej škole zazvonilo na prestávku medzi vyučovaním, začula **krik detí**. Zatiaľ čo sa ony učili písať a počítat sediac v školských laviciach, sedmokráska sa učila vnímať veci okolo seba a krásy tohto sveta sediac na svojej tenkej stonke. Stačilo len mať oči dokorán a každú minútu sa mohla kochať niečím novým. Sedmokrásku naplňalo šťastie a radosť. Predstavovala si, že to, čo ona v tichosti cíti, škovránok vyspieva celému svetu. S úctou a láskou **pozerala na vtáčika**, ktorý má to šťastie, že dokáže lietať a krásne vyspevovať. Tešila sa z toho a ani trochu mu nezávidela.

„Veď vidím a počujem,“ hovorila si v duchu, „slnko na mňa svieti a sem-tam ma vetrík pobožká. Aká som bohatá!“

No v záhrade rástlo mnoho kvetov, ktoré neboli také skromné. Čím menej voňali, tým viac sa vystatovali a povýšenecky dvíhali hlavy. Pivonky a ruže medzi sebou súťažili, ktorá je najväčšia, najfarebnejšia. Tulipány mali prekrásne farby a stáli vzpriamene ako sviece, aby ich bolo od všadiaľ dobre vidieť. Malú sedmokrásku si vôbec nevšímali. Zato ona sa na ne dívala s obdivom a nadchýnala sa ich krásou: „Aké sú len pekné, bohaté a farebné. Určite sa veľmi páčia aj škovránkovi, ktorý si k nim rád prisadne. Ešteže som pri nich tak blízko a môžem vidieť všetku tú nádheru na vlastné oči.“

Netrvalo dlho a škovránok naozaj priletel. Lenže nie k vysokým tulipánom, veľkým pivonkám a bohatým ružiam, ale do trávy, priamo k skromnej sedmokráske.

Malý vtáčik okolo nej poskakoval a **popritom si štebotal**: „Aká mäkučká je táto trávička. A pozrimeže, aký krásny kvietok tu vyrástol, so srdcom zlatým a striebornou sukienkou.“

Nik si nedokázal predstaviť, ako tieto slová sedmokrásku potešili, až sa priam rozplývala od toľkého šťastia. Vtáčik ju zobáčikom pobozkal, zaspieval jej a znova vyletel k belasej oblohe.

Nejaký čas trvalo, kým sa z toho sedmokráska spamätala. Potom sa rozhládla okolo seba. Ostatné kvetiny predsa videli, akej pocty sa jej dostalo, iste rozumejú šťastiu, ktoré prežíva. Ale tulipány stáli meravo ako predtým, len červenejšie a špicatejšie, čo ich to nahnevalo. Všimla si, že aj ruže od zlosti a závidi azda ešte viac sčerveneli. Veľmi dobre, chuderka, chápala, že kvety jej radosť nezdieľajú, a posmutnela.

Odrazu vošlo do záhrady dievča s veľkými nožnicami. Pristúpilo k ružiam a pivonkám a jednu **po druhej odcvaklo**.

„Ach, to je hrôza, už je s nimi koniec,“ preľakla sa sedmokráska.

Dievča o chvíľu odišlo s plnou náručou kvetov. Sedmokráska bola veľmi vďačná, že je iba drobným nenápadným kvietkom, čo rastie v tráve, a dievča si ju nevšíma. Keď večer zašlo slnko, sklopila biele lístky, zaspala a celú noc snívala o veselom škovránkovi.

Ráno, len čo svoje lístky opäť roztvorila, začula známy **vtáčí spev**. Škovránok však spieval inak ako včera - znelo to veľmi smutne. Keď sa sedmokráska poobzerala, zistila, že je zatvorený v kletke. Z nej pospevoval o tom, aké krásne je žiť, keď môžeš voľne poletovať po svete.

Sedmokráska by uväznenému vtáčikovi veľmi rada pomohla, no nevedela ako. Bolo ťažké niečo vymyslieť. Tak sa preň trápila, až celkom zabudla, ako je naokolo krásne, ako slniečko príjemne hreje aj na to, aké sú jej biele

lístočky nádherné.

Vtom do záhrady vkročili dvaja chlapci. Jeden z nich mal v ruke nožík a namieril si to **rovno k sedmokráske**.

„Tu vyrežeme kus trávniku pre toho nášho škovránka,“ navrhol jeden z chlapcov a začal okolo drobného kvietka vyrezávať obdĺžnik **hlboko do zeme**.

„Ten kvet odtiaľ vytrhni! Načo tam bude?“ povedal druhý chlapec.

Sedmokráska sa celá roztriasla od strachu. Dobre vedela, že byť vytrhnutý zo zeme znamená prísť o život. A ona predsa chcela ešte žiť!

„Nie, necháme ho tam. Celkom sa tam hodí,“ rozhodol jeho kamarát.

A tak sedmokráska síce zostala nažive, ale dostala sa do klietky ku škovránkovi.

Úbohý vták v klietke neprestajne nariekal za stratenou slobodou a zúfalo **trepotal krídlami**. Sedmokráska by ho veľmi rada utešila, no nevedela rozprávať, a tak naň len smutne hľadela.

Keď už uplynulo takmer celé popoludnie, uväznený **vtáčik prehovoril**: „Som smädný. Všetci odišli a zabudli mi dať aspoň trochu vody. Hrdlo mám úplne vyschnuté a som celkom rozpálený od slnka. Myslím, že tu umriem, a tak by som sa mal rozlúčiť so všetkou tou krásou, ktorú Boh stvoril.“

Vtom sa pozrel na sedmokrásku a povedal jej: „Ty tu tiež zvädneš, biedny kvietok. Teba a kúsok zeme s trávou mi dali namiesto širého sveta, ktorý som mal vonku.“

„Ako ho len mám utešiť?“ premýšľala sedmokráska, ale nemohla pohnúť ani lístočkom. O to viac začala aspoň voňať, oveľa viac, ako voniava obvykle, a škovránkovi to neuniklo. Hoci zomieral od smädu a zúfalo šklbal drobné stebľá trávy, sedmokrásky sa ani nedotkol.

Zanedlho nastal večer, no stále nikto neprichádzal, aby zúboženému vtáčikovi priniesol trochu vody. Ešte naposledy **zatrepotal krídelkami**, sklonil hlávku a srdce mu v tej chvíli puklo od žiaľu. V ten večer sedmokráska nedokázala zavrieť svoje lístky a nešťastne sa skláňala k zemi.

Chlapci prišli ku kletke až ráno, a keď zbadali, čo sa stalo, rozplakali sa a neboráka vtáčika vybrali von. Vykopali mu pekný hrobček, skrášlili ho kvetmi a úbohého škovránka priam kráľovsky pochovali. Zato trávu so sedmokráskou len tak pohodili na cestu a na drobný kvietok si ani nespomenuli.